

Til lykke med de 50 år !!

Nu er 50 år jo ikke noget i vore dage – det ses på den anden celebre begivenhed for ikke så længe siden, og især for Viborg koret er det jo klart at vi fejrer 50 års dagen i god og munter form. Det er jo det korsang gør ved os – vi bliver muntre og i god form, man behøver bare at se ud over skaren af korsangere, så ved man at sang og sang i fællesskab gør godt på mange måder.

Nu skulle man jo tro at det at synge i kor er lige så gammelt, som menneskeheden selv, men det ser ikke ud til at være tilfældet. Oldtidens sangvaner ved vi ikke så meget om, men for vikingetiden ved vi at tiden kæmpeviser og heltekvad blev sunget af en forsanger, som kunne alle de mange vers udenad og så dansede tilhørerne til i lange rækker – sikkert lidt som de stadig gør på Færøerne – og det fortsatte i middelalderen, som vi kan se det på kalkmalerier i kirkerne.

Og apropos kirken var det et af de steder, hvor der blev sunget korsange – men ikke af menigheden, derimod af professionelle korsangere – munke, som havde lært sig at læse noder og synge. Man skal op til reformationen, før det bliver almindeligt at menigheden synger med. Ifølge en beretning fra Gråbrødrene i Viborg lød det ikke godt, men de kan måske have været lidt forudindtaget.

Man skal helt op til begyndelsen af 1800-tallet, før vi har fortællinger om at folk synger sammen, og i Viborg melder avisen i 1799 om en aften med

musik og deltagelse af lokale amatørsangere i Domkirken.

Derefter er der jævnlig omtale af korsang i forskellige sammenhæng, bl. a. et stort blandet kor, der sang til fordel for ofrene fra slaget på Reden i 1801.

I årene efter blev der dannet to kor- og musikforeninger, som i de følgende år sloges om at få byens korsangere som medlemmer, og som generede hinanden på det livligste, ved at lægge deres koncerter på samme tidspunkter. Det endte som man kunne forudse, med at begge foreninger efter en tid måtte indstille deres virksomhed.

I 1865 blev der dannet Viborgs ældste nulevende kor: Viborg Borger- og Håndværkerforenings sangkor, et mandskor selvsagt, som i en årrække var berømte ikke bare for deres sang, men også for deres fester med gule ærter og mange snapse.

Efter 1900 blev der dannet flere blandede kor, bla. Viborgs kristelige Sangkor – det kor som senere fortsatte som Viborg koret i 1968.

Koret var et godt og socialt kor, som foruden øveaftener og koncerter også lavede udflugter for medlemmerne, gerne til Rindsholm kro, hvor man spiste medbragt madkurv og drak kaffe eller saft og sang i det grønne. I en tid før der var busser og private biler, var det en selvfølge af kormedlemmerne selv transporterede sig på gåben eller cykel de 6-7 km fra Viborg til Rindsholm – men dengang var der alligevel noget ved at være dirigent for koret, for han fik

bevilliget en hestevogn derud, så han kunne ankomme standsmæssigt og uden sved på panden – som resten af koret.

Interessen for koret blev efterhånden svagere, og i 1968 valgte dirigenten Henning Hoppe at gendanne koret under det mere mundrette navn Viborg Koret, som vi fejrer i dag.

I 1960'erne arrangerede FDF store korstævner i Tinghallen, hvor Viborg deltog sammen med byens øvrige kor og ensembler, det der senere blev til de korfestivaler, vi kender i dag.

Under Jens Christians taktstok drog koret på udlandsrejser til Lüneburg, hvor tyskerne havde spist hele beværtningen, da de mere beskedne danskere nåede frem, og til Hamar, hvor koret foruden en koncert også nåede at give en optræden på torvet for en svindende tilhørerskare, det viste sig ikke at være korets sang, der drev folk væk, men lidt for ivrige norske kolleger, som forsøgte at opkræve betaling, men der satte nordmændene åbenbart grænsen.

Så gik det lidt bedre i Göteborg, da vi sang på torvet der (der blev så heller ikke opkrævet entre). Til gengæld var publikum, sangere og ikke mindst noderne ved at regne væk i en kraftig byge.

Vores udflugter har i det hele taget været spændende, og vi har set mange sjove steder

Og sunget mange sære steder: på Fur Bryghus (for 1 tilhører) , på Gasmuseet i Hobro (for 3 tilhørere), i kalkminerne i Tindbæk (for 2 tilhørere) og på Borgvold for en større skare tilhørere til grundlovs møde.

Vores Nytårsfester har også været præget af det gode humør og uhøjtidelighed, som er karakteristisk for koret og dets medlemmer, som ikke tøver med at iføre sig cowboyhatte og 60'er kostumer, når det gælder.

Enkelte medlemmer af koret har også deltaget i de store forestillinger, som med mellemrum har været opført i byen, og vi er vist nogle tidligere nonner, som endnu kan mærke det i vore knæ, da vi tilbragte halve timer på knæ foran Sortebrødrekirken, under spillet om Hans Tausens Hat. De samme nonner baksede med at lære gregoriansk kirkesang i stykket om Bisp Gunner – og afsyngte dem i buldermørke i Domkirken.

Så mange muntre minder og oplevelser i de forløbne 50 år kan forhåbentlig kun give mod på at fortsætte, så der bliver noget at fortælle om til 75 års og 100 års fødselsdagen.

Foreløbig til lykke med de første 50 år!!